

4 smukke Sange.

1. Fjerne Syd, du skønne Spanien.
2. Om Dagen ved mit Arbeid.
3. Elskerens Klage.
4. Det var en Lordags Aften.

V box 11:308

1. Zigeunerdrengen.

Fjerne Syd, Du skønne Spanien,
Spanien er mit Fødeland
Hvor Cypressen og Kastanien
Suser mildt ved Ebros Strand.
Der hvor Zephyr venlig luster
Sig i Solens varme Glød,
Hvor den røde Rose dufter,
Som den skønne Pige brød.

Med min Lyre maa jeg vandre
Ene om i fremmed Land,
Hadet, spottet af de andre,
Nægtet lidt en Draabe Vand,
Ingen af min Klage rørtes,
Alle spotte kun min Nød
Bort af Hus og Gaard jeg fortos
Bredt, saa snart min Stemme lød.

Ingen for Zigeunerdrengen
Har et venligt Trøstens Ord.
Han maa hvile sig paa Engen,
Sove der, hvor Ulve bor;
Ingen kan forstaa hans Klage,
Og hans skønne Barndoms Sang,
Efto kaster tomt tilbage
Døde Toner uden Klang.

Tidt, naar jeg for Folket synger,
Taaren i mit Øie staar,
Men mit Længsels Haab sig klynger
Da til Fremtids bedre Aar.
Jeg vil hjem, vil hjem til Spanien,
Her er koldt; Alt aander Had.
Jeg vil hvile ved Kastanien,
Fattig, men dog hjerteglad.

Saa lød Ordet fra den Lille
I den mørke Aftenstund;
Det var koldt, og det var stille,
Diet lukker sig til Blund.
Til et Træ sit Hoved hviler
Han i Drom om Spaniens Fld,
Sjælen til Alfader iler,
Spanien kom han aldrig til.

2. Om Dagen ved mit Arbeid.

Om Dagen ved mit Arbeid
Er du udi mit Sind
Om Natten, naar jeg sover,
Er du i Drømmen min.
Om Morg'nen, naar jeg vaagner,
Hvem savner jeg vel da?
Jeg savner lille Bennen,
Som er langt herifra.

3. Elskerens Afsted.

Sorg ikke, søde Pige, slaa Sorgen af dit Sind,
Thi du skal Trøsten finde, naar jeg kun bliver din;
Du er som Rosen rød, for dig saa vil jeg dø,
Mit unge Liv jeg vove vil for dig, min Kjæreste.

Du behøver ei at tænke, jeg bliver dig utro,
Nei for skal Livet springe, i tusind Stykker gaa,
Min Mund skal stille staa, mit Øie lukkes til,
Mit Hjerte det skal briste, for jeg dig svige vil.

Synes du, jeg er for ringe, saa vil jeg spørge dig:
Sig du mig aabenhjertig, om du vil have mig,
Lad Folk kun sige saa: Jeg aldrig dig skal faa,
Og Gud, lad det ei hænde sig, som falske Tunger spaa.

Ja mangel bliver trungen af Forældrene dertil,
At tage den til Øgte, som de saa nødig vil,
De daglig høre maa: Tag nu, mens du kan faa,
Thi siden kommer Fattigdom, det kan du lide paa.

Dog mange ere glade, fordi de ei er rig,
Naar de vil begge stræbe, kan de forsørge sig
Med Klæder og med Brød, saa har det ingen Nød,
Saa kan de leve lykkelig, til Gud dem lægger død.

Nu vil jeg Afsted tage og lette paa min Hat,
Saa rækker jeg dig Haanden og byder dig god Nat;
Se, Tiden vender sig, forglem, min Ven ei mig,
Thi Mandfolk er forsængelig, kan let forføre dig.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
10
20
30

4. Det var en Lørdags Aften.

:: Det var en Lørdags Aften

Jeg sad og ventede dig, ::

:: Du loved mig at komme vist,

Men kom dog ei til mig. ::

:: Jeg lagde mig paa Sengen

Dg græd saa bitterlig, ::

:: Dg hver en Gang at Døren gik

Jeg trobde det var dig! ::

:: Jeg stod op Søndag Morgen

Dg flettede mit Haar, ::

:: Saa gik jeg mig til Kirken hen,

Dg om den Kirkegaard. ::

:: Men du kom ei til Kirke

Dg ei i Kirken ind, ::

:: For du har faat en anden kjær,

Dg slaget mig af Sind. ::

:: Saa gik jeg hjem saa ene

Genad den Kirkesti, ::

:: Dg hvert et Spor paa Stien var,

Der falbt min Taare i. ::

:: De røde Baand og skjønne,

Som du mig engang gav — ::

:: Dem bærer jeg ret aldrig mer,

Jeg stunder til min Grav. ::

:: Hvor kan man plukke Roser,

Hvor ingen Roser gror! ::

:: Hvor kan man finde Kjærlighed,

Hvor Kjærlighed ei bor! —

:: Jeg vilde Roser plukke —

Jeg plukker ingen fler, ::

:: Jeg elsked dig saa inderlig

Jeg elsker aldrig mer! ::

Pris 10 Ore.